

תמכו ברימלט: שימחה ארליך, תוך חישוב מילגתי אינטרסנטי, ויוסף תמיר, שהפך לשונאם הגדול של המרכז החופשי שי והעולם הזה, מפני שהם מקבלים לדעתו את הפירסומת המגיעה לו.

ביום השני, כאשר דנה הכנסת בשב"י תת רופאי קופת-חולים, היו כל ספסלי גזל ריקים מאדם. בעלייה-הקסאות ישבו באולם קטן יותר, שתי קומות מעל לאולם המליאה — כדי להכריע סוף-סוף בבעייה. חסידי-האחוז רצו לדחות את הישיבה, כשנוכחו לדעת שאין להם רוב. אולם מי שהו דרש הצבעה מיידית, ובגין תמך בו. הידיים הורמו — ודעתו של בגין ניצחה, אם כי ברוב לא גדול.

בגין שמח על ההכרעה, ירד במצב-רוח מרומם למינוח, נתקל עם באורי אבנרי, "הוויכוח הזה נגמר", אמר, "עכשיו נת" וזכה על ארץ-ישראל!"

עוד לא הסוף. אולם הוויכוח לא נגמר עדיין לגמרי. בעניין חשוב אחר, הוצעה לשנות את חישוב עורפי-הקולות לטובת הסייעות הגדולות, נשאר גזל (ר בגין עצמו) איתנים בדעתם לבצע את הסינוי בשותפות עם המערך. והראשים המחוכמים של המערך לא אמרו נואש. עד הבחירות, עוד יכולה מזימת אחוזי-החסימה לצוץ בצורה חדשה.

אירגונים

פוטש מהר.

חזק, ואלגנטי

במאקטיקה קלאסית, השתלמ המערך על גוף ציבורי שמארגני.

להפתעה משמחת יותר לא יכול היה דוקטור ישראל שחק, יושב-ראש הליגה לזכויות האדם והאזרח בישראל, לצפות. ביום המישי שעבר התקיימה אסיפה כללית של הליגה. על סדר-היום: קריאת הצהרה עולמית לזכויות האדם, דיון על זכויות האדם בישראל, דו"ח על פעולות הליגה, ובחירות לוועד חדש.

חברי הליגה הרשומים הם כ-200 איש. מעולם לא השתתף מלוא הפורום הזה בישיבות בעבר. לכן, נקל לשער את עליצורו של היו"ר, כאשר מאות אנשים מילאו

מתגונן שחק
"זיין!"

כובש ברעם
"חוקי לחלוטין"

מי יברק בהזדקף הגיע ביום השני לרב הראשי שלמה גורן: "אנא, התר גם את הממזרות שלי!" תחום: וילי בראנד. בדיחה זו נפוצה בירושלים, למחרת מיבצת-המחחרת של הרב גורן. היא הזכיר רה עובדה כימעט-נשכחת: הקאנצלר (ראש-הממשלה) של גרמניה המערבית הוא "ממור" במובנו האירופי של המושג. הוא נולד לאמו מחוץ לנישואין.

אבל כאותו יום בו ביצע גורן את הלהטוט הממזרי שלו, הוכיח בראנד שהוא ממזר גם כמוכר ה"אירישי המקובל": הוא "סירר" את אויביו, הנחיל להם מפלה מוחצת.

השגיאה הגדולה

תכן כי בראנד עצמו היה מופתע לא פחות מפרשנים רבים אחרים. עוד לפני שנה שררה פסימיות קודרת במחנה הקאנצלר. הכל היו בטוחים כי בראנד ומפלגתו יפסידו בבחירות הבאות. "נכון, הצלחנו במדיניות-החוק", אמר אחד ממקורביו לאורח ישראלי, "אבל הצלחנו יותר מדי. ההישג שלנו כבר הפך נחלת ההיסטוריה, ואין עוד ויכוח עליו. עכשיו יחשבו הכל על ענייני פנים. יש אינפלציה. הגרמנים אינם אוהבים אינפלציה." זה יגמור אותנו."

מאז הלך המצב רוע. האינפלציה גברה, חברי הקואליציה בפרלמנט ברחו בזה אחר זה, עד שלא נותר לקאנצלר אפילו רוב קטנטן. היה צורך בבחירות. האופוזיציה כבר הרכיבה, בפירסומיה, את ה-

ממשלה הבאה, בראשותו של ריינר בארצל. מה קרה? מה גרם להפרכת תיקויותיהם של אנשי האופוזיציה הימנית? גרם לכך מישגה מכריע של ריינר בארצל.

בראנד קבע את מועד חתימתו של חוזה חדש בין שתי הגרמניות לתאריך הסמוך לבחירות, כדי להזכיר לציבור את הישגיו. בארצל לא התאפק, תקף את החוזה, הודיע שלא יכניס אותו לתוקפו אם ייבחר. **כך, לפתע, העכיר בארצל עצי מו את הוויכוח מן האינפלציה אל מדיניות-החוק, שהיא מקור כוחו של בראנד, שזכה בגלגלה לפרסי נובל.**

העם הגרמני, שכבר התייחס אל "ה" מדיניות המזרחית" של בראנד כאל דבר מובן מאליו, נוכח לפתע לדעת שאינה מובנת מאליה כלל. המוני הנוער התגייסו. מיטב האינטלקטואלים הרימו את קולם. האווירה התחממה, האדישות נעלמה — ובראנד נישא על גל ההתרגשות. **העם הגרמני, כך נפתח, רוצה בשלום, ומוכן להסתדר עם גרמניה המיוזרת ועם הסובייטים. זה הוכרע ביום הראשון.**

האיש שלא גוב בגדים

מי בחינה זו קרה בגרמניה ההיפך מן ארצות-הברית. כמה ימים לפני כן בי-

בשנת 1923 סבלה גרמניה מאינפלציה דוהרת, ומחירי כיכר לחם הגיעו למיליארד מארקים. הדבר מחק את החסכונות של כל המעמד הליניני, גרם להלם שהדור ה"קשיש לא החלים ממנו עד היום.

את האולם הקטן של בני-ברית בת"א. **שפטים מזוייפים?** אחרי העליצות, באה ההתפכחות. לתדהמתו הרבה, ויהה היושבראש, בין הבאים, עשרות מחברי המישמרת הצעירה של המערך.

"באו", סיפר שחק, מרצה בכיר לכימיה אורגאנית באוניברסיטה העברית, "מיני מום איוה 250 איש. כל אחד עם טופס הרשמה לליגה ביד, כשהוא ממולא כבר". מאוחר יותר גילה שחק, לדבריו, כי הטפסים היו מזוייפים: "הם הכינו טפסים לפי אורגנאלים שלנו", הסביר, "והתנפלו איתם על חברי הליגה שעמדו בכניסה,

ריצ'רד ניכסון, הטכססן המושלם, הריח כי רצון העם בשלום. אחרי שהדמוקרטים העמידו בראשם שוחר-שלום קיצוני, הלך ניכסון וגנב לו את האדרת. על פי הכלל "כל מה שהוא יכול לעשות, אני יכול לעשות יותר טוב!" הפך את עצמו ל"מועמדהשלום האחראי, היכה את גורג' מקיגארן שוק על ירך.

בארצל מייצג את הימין הגרמני, כמו שניכסון מייצג את הימין האמריקאי. גם מודו עמד מועמדה שרוב מובהק. אך בארצל לא הלך לגנוב את בגדיו, האיר את עצמו באור של מפריעי-שלום, והכיס את עצמו.

אולם יש, כמוכן, הבדל עצום בין וילי בראנד לבין מקיגארן. בראנד, לוחם אני טריגאצי ותיק, איש-מחחרת שלחם נגד צבא עמו, הוא גם פוליטיקאי מנוסה, היודע להחליט החלטות ולכפות את רצונו. תכונות אלה חסרו למקיגארן.

יתרי-לכן: בניגוד למקיגארן, נהנה בראנד מן היתרונות העצומים של מי ש"כבר נמצא בשילטון. כמו ניכסון באמריקה, יכול היה בראנד לזמן מאורעות דראמטיים לתקופת הבחירות. להציג את עצמו לעיני העם כמדינאי פעיל ורבי-יוזמה, לנצל את כל האפשרויות שיש לראש-ממשלה בעידן הטלוויזיה.

היה עוד הבדל חשוב מאוד. הסובייטיים הבינו שבחירת בראנד היא חיור

בדרישה שירשמו אותם לדיון. הצעקה של" הם היתה: הרשמה מיידית. או אלימות!" לדברי שחק, הגיעו רוב האנשים ב" משלוח מאורגן. שנאסף מקריית-שמונה, קיבוץ בוחן, דלית-א-כרמל, הוד השרון, שכונת התקווה, וקבוצה חוקפנית מאד של צעירים מראש-העין. רובם — חברי המישמרת הצעירה של המערך. **המהומה נמשכה.** תחת לחץ המתפרצים, הסביר שחק, "החלטתי קודם כל לרשום אותם. גרשמו כ-200 איש. הרישום לקח כשעה וחצי, מתוך השלוש וחצי ש" הוקצו לדיונים. האולם היה קטן מהכיל את הנוכחים. המהומה המשיכה, ולא היתה

ה"ממזר" סידר

את יריביו

נית לקידום הארגעה האירופית. שהם שואפים אליה. **בהכרה מלאה הם הושיטו ל" בראנד את כל העזרה האפשרית, הן על-ידי חתימת תווה שתייהגרי מניות ערב הבחירות, הן על-ידי שיהרור המוני של בני המיעוט הגרמני הסובייטי באותו מועד.***

היכן בראנד ישראלי?

מקיגארן, לעומת זאת, לא זכה בשום עזרה מארצות הקומוניסטיות. שהעדיף פו לעשות עסקים עם ניכסון הפרגמטי, אולי מתוך אמונה שהוא יבחר ממילא. נצחוננו של בראנד יזין את גרמניה ב" דרך המלך של שלום ריאליסטי. המבוסס על ההכרה בחלוקת הארץ ובקיום שתי הגרמניות. יחד עם השכנת השלום ב" וויאטנאם והידוק קשרי וושינגטון-מוסקבה וושינגטון-פקין. מהווה הדבר תנועה עול" מית לקראת ארגעה ושלום. **בעולם חדש זה, וישאר המרחב אי כורד — איזור שאין בו בראנד ישראלי או ניכסון ערבי.**

* ברוסיה חי מדורי דורות שבט "גרמני הולגה". במילחמת-העולם הוגלו גרמנים אלה על-ידי סטאלין, באכזריות רבה, ל" סיביר. עתה ניתן להם לעלות לגרמניה, במקביל לעליית היהודים לישראל.

ברירה אלא לבטל את האסיפה — באי-שור ועד הליגה. טעותו הגדולה של שחק בן ה-40 היתה בעיתוי הביטול. אילו היה מבטל את ה" עסק מייד, עם החילת המהומה — אולי היה ממשיך לכהן עוד יום כיו"ר. "אנחנו הלכנו והם נשארו", המשיך ה" דוקטור לגלגל את המאורעות, "הם בחרו ועד חדש לליגה, והתפורר". **עוללות.** הליגה נוסדה לפני 37 שנים. היא פעלה בעיקר בימי המנדט, נגד עו"ל ות שבצעו הבריטים נגד היישוב הערבי והעברי בארץ. אחרי הקמת המדינה נחלש (המשך בעמוד 22)